

Василь Вълчето не е билъ единственната жертва отъ сливенскитѣ *завѣраджии*. За тия, които сж паднали въ самата Гърция — ний нищо не знаемъ. Но което е важно, турскитѣ отмъщения въ Сливенъ сж били голѣми и даватъ една краснорѣчива страница отъ историята на цѣлото това движение, въ което пострада голѣма частъ отъ невинното население по цѣла България. Турцитѣ слѣдъ потушаването на възстанието въ Ромъния почнали съ сѣчове и заробвания на мирни селени и граждани. Въ тая смисълъ е и приведената отъ *Цани Гинчевъ* народна пѣсенъ.

Много отъ сливенскитѣ *завѣраджии*, които не можели да избѣгатъ отъ Сливенъ, или се самоубили или сж били мъченически умъртвявани. *Ив. Добровски*, който прѣзъ това врѣме е билъ деветъ годишенъ, запомнилъ само убийството на вуйчо си *х. Коста*. Спомена се по-рано погубването на *Сяро Барутчия*, *Чорбаджи Еню* и *Тодория Ексара*. *х. Нойко*, у когото било „джепането“ съ барута, се прѣсторилъ на лудъ и по тоя начинъ се спасилъ. По-богатитѣ въ Сливенъ, срѣщу които е нѣмало явни улики, за наказание сж били принудени да построятъ на свои срѣдства една джамия въ града *Чорбаджиларъ Джамиси*, до градския съвѣтъ).

Нѣкой си *Костя х. Великовъ*, сжщо завѣраджия отъ Сливенъ, е билъ заставенъ да избере едно отъ двѣтѣ: *бѣсилка* или *чалма*. Той приема второто и се потурчва, но отъ послѣ избѣгва въ Влашко и тамъ умира като християнинъ.¹⁾

Сжщото става и съ другъ сливенець, *х. Андочъ Сапури Белтекъ*, за когото разправя Дядо Нойко. За да избѣгне бѣсилката той приелъ исляма, и като интелигентенъ, станалъ *ходжа*. Въ качеството си на такъвъ, избавилъ е много свои съграждани, които щѣли да изпитатъ сжщата участь. Слѣдъ нѣколко години, обаче, избѣгалъ въ Ромъния и отново станалъ християнинъ въ Търговище, дѣто и умрѣлъ.

Другъ нѣкой си *Атанасъ Дучевъ* е билъ обѣсенъ на вратата на собствената си къща; всичкитѣ му бѣчви съ вино били източени по двора, а имота му разсипанъ.

Всички тия сж били видни участници въ готвеното въ Сливенъ възстание.

Най-послѣ, нека споменемъ и името на другъ сливенець, който е взелъ участие въ революцията въ самата Гърция. Въпросътъ е за *Д-ръ Селимински*, роденъ въ 1798 г. въ квартала Клуцохоръ. Възстанието го заварва въ *Кидония* (М.-Азия), дѣто е билъ ученикъ отъ 1814 или 1816 г. Избавенъ тукъ отъ турскитѣ сѣчове, той ударилъ за Гърция и е влизалъ въ разни сражения, като офицеръ, до 1823 г. Когато грѣцкитѣ водители се разцѣпватъ, той напуска Гърция и прѣзъ Италия и Австрия, отъ града *Брашовъ*, идва въ Сливенъ.

¹⁾ Димитровъ, кн. Бѣлг. II, 114.